

นายเอ็ด. มากี เจ้าของบรรณาธิการและผู้จัดการ



๑ ส่วยเข สักสงฆฤตางษ์ ส่ามคฺคี วุฑฺฒิสำธิการะ



กรมการ

ตีปรบาณจลปิต, ฌ้อขาหบี่สิกตอสุ, ต,

ปีที่ ๑ เลม ๗ วันเสาร์ที่ ๑๗ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๖๕

เป็นหนังสือออกขายตั้งปดหาหะ

พิมพ์ที่โรงพิมพ์สยามดึกขั กณนพาดถ่ายจุฬงหวัดพระนคร

สำนักงานห้องเลขที่ ๔๖๗ ข. ถนนพาดสาย



# หนังสือพิมพ์กรรมกร

วันที่ ๓ ธันวาคม ที่ กทม. พิมพ์ที่ พ.ศ. ๒๕๐๕  
จำนวน ๗  
ฉบับที่ ๓๕๓๓  
เจ้าเมือง เสงไห่  
กตชน พาไป  
ดำเนินาจดหมายระ หอง  
พระสงฆ์ กับ บ.ภ.ภ.

นามา ความ  
สยามนิรันดร์ จะ อิมปางเสียดหรือ  
โตที่ยุค

แผนก กฤษหมาย  
สหกรณ์พิมพ์  
๑๑ ๑๑ ๑๑ ๑๑ ๑๑ ๑๑ ๑๑ ๑๑  
๑๑ ๑๑ ๑๑ ๑๑ ๑๑ ๑๑ ๑๑ ๑๑  
๑๑ ๑๑ ๑๑ ๑๑ ๑๑ ๑๑ ๑๑ ๑๑  
๑๑ ๑๑ ๑๑ ๑๑ ๑๑ ๑๑ ๑๑ ๑๑  
๑๑ ๑๑ ๑๑ ๑๑ ๑๑ ๑๑ ๑๑ ๑๑  
๑๑ ๑๑ ๑๑ ๑๑ ๑๑ ๑๑ ๑๑ ๑๑

เจ้าพระสุธอน อีกเสด็จตรวจจัดการ บอง  
กันกาศให้โร ซึ่งเคย กำเรียทุกปี ราษฎร  
พลเมือง ต่างพากันมีใจทศอดหัวไป ตามๆ

กัน เพราะการ บอง กัน โลก นเห็น อัง ที่  
เหลือ อธิษฐานม เสนอผล ของ ราษฎรกระทำ  
การ บอง กัน ได้ จึง จำเป็น ต้อง บอง โดย  
กรรม ต่อ ผู้ที่ สามารถ รงมมีแบบให้ โลก  
ร้าย น สงม ลง ก็ได้ ไม่ เป็น ที่ หองค  
หอน ต่อ ทหารน จึง อยู่ โลก น ถึงจะ  
พูดกัน ยอง คง ไป คง มง ก็ ไม่ ใช โลก ที่  
แพทย์ ฝ่าย บอง กัน จะ ระวัง ได้ ง่าย ด้วย ตั้ง  
โรคอื่น ๆ แต่ กระหมัก ก็ แพ้ จึง โลก น  
ก็ไม่ ใช โลก ที่ แพทย์ ถึง แก่ จะ ระวัง ได้ ว่า มี  
ไม่ ระวัง หรือ หมด มนุษย์ เมื่อ หนี หตุ  
เด เป็น ตั้ง น จะ เป็น นาว ที่ ของ ใคร เค้า ?  
ที่จะ จัก การ ให้ ระวัง ระวัง ได้ นอก จาก เค้า  
นำ ที่ กอ แพทย์ กรม ศูชีพ บอง ตั้ง แจก กรม  
กอง แพทย์ คอ นาย คอ เอกเซอร์ เมด เรอรัจด์  
เป็น ผู้ ระวัง นาว ที่ อยู่ โดย คง ... ถึง คง  
แต่ ระวัง ยิง ที่ นาย คอ เอกเซอร์ เมด เรอรัจด์  
จะ แสดง คอ กรม บอง ได้ ระวัง พด เมือง  
ศรัทธา ศุณศวมัค ก็ เป็น แพทย์ อิม แพ้ จึง  
ของ กาน จัก คอ ราก มง ให้ สงม กับ ที่ ระวัง บอง  
จึง มา ทำ นอ ที่ อยู่ ใน มระ เทศ สยาม ก



หงาย มี แต่อย่างนี้ไม่เห็นสมควรสำหรับราชวงศ์  
 ท่านประจักษ์คา แต่ราชชฎีพลเมืองเตยนอก  
 จากข้อบังคับ ซึ่งท่านออกค้อมคิดค้อม  
 เห็นให้สมมุติให้เหล่าราชชฎีปฏิบัติเช่น  
 และดูเป็นภรรยาแปรศ ๗ จนเหล่าราชชฎี  
 เต็มไปตาม ๆ กัน เมื่อ นายตอกเคอร์  
 แมตเคอร์ สัตว์ไม่ สามารถจริงตั้งแต่ เขาก็มี  
 ความเสียใจแทนที่ รัฐบาลได้จ้างมาก และ  
 เรืองให้เขาอยากให้พระยาประจักษ์ กิจ  
 จารณเห็นค้อมเห็น ค่อมท่านเจ้าพระยา  
 ยมราช เสนาบดีกระทรวง มหาดไทยของหา  
 แพทย์ผู้ที่มี ค้อม สำนักรดึกว่า นายตอก  
 เคอร์ แมตเคอร์ สัตว์มา ของ บางที่  
 ราชการ ในแผนกนี้ จะดีกว่าที่ คงบนอยู่  
 เต็มจน บางกรมง?  
 ภารที่ เขาพูดมา แล้วนี้ มิ ได้หมาย  
 ค้อม ถึง การได้ การเสีย ของ นายตอกเคอร์  
 แมตเคอร์ สัตว์ การ ที่ เขาพูดนี้ เพื่อได้  
 กิจ ราชการ ของ พระผู้เป็นเจ้า ให้ ได้ รับผิดชอบ  
 ที่ และ เพื่อ บรมเทวราชชฎี ที่ ราชชฎี พด

เมือง ได้ พา กัน ทวดทวน อยู่ เป็น อินมก  
 หรือท่าน ตอกเคอร์ แมนเคอร์ สัตว์ จะ กัดกับ  
 รองก่า สัตว์ให้ โกรธร้าย นิ่งไป โดย สัตว์ไม่ให้  
 เบนที่ ทวดทวน ของ ราชชฎี ได้ เรา กัด  
 พดอยยนต์ใน การ ที่ รัฐบาล ของ เขา ด้  
 หา คนดี มา ด้ เป็น อินว่า ไม่ เสีย ค่าง  
 เบตา

เจ้าเมืองหลวงให้  
 เมื่อเดือนกุมภาพันธ์ เราจะ เบนอิน ที่  
 เท่าไร คนส่งข่าวของเรา เรา จำไม่ได้ นาย  
 อดน กำนันตำบล บางกะ ป้อม กับ นาย มิ่ง  
 สำนักรดึกว่า นิ่งไป ค้อมของ  
 คนร้าย ๒ คน กัดถึง ทำการ กัด พด ของ นาย  
 หนู นิ่ง จึง เข้าทำการ จับกุม ได้ สัตว์ผู้ร้าย  
 ทั้ง สอง คน เป็น สัตว์ กั้น นายอดน กำนัน  
 จึง จัดการ ส่ง สัตว์ คน ร้าย ไป ยัง เจ้าชฎี  
 พด เพื่อ จัดการ ได้ สด

เกอได้ลงเห็นเห็น ค่อม มุด กิ่ง ซึ่ง ต่อจ่าเคยไป  
 ยังถึงหวัด พระยาสมุทร กัดตัวราชชฎีผู้ว่า  
 ราชการจังหวัดสมุทรสงครามมี กัดจึงให้ อย  
 การจัดการ พ้องจ่าเคย คัดพิพากษาให้จ่า  
 กุกจ่าเคยมี ก่าหนด ๓ เดือน ค่อมมาใน  
 เดือนเดียวกันนี้ นาย มิ่ง สำนักรดึก กำนัน  
 กับ พด คำวณฎี อิก ๓ นาย ไป ค้อม  
 ท้องที่ได้ พบ คน ร้าย ๓ คน กัดถึง ทำ  
 การ กัด พด ของ จัน ผู้ มี ชื่อ โน ตำบล นน  
 นาม มิ่ง สำนักรดึกกับ พด คำวณฎี จึง ได้ ทำการ  
 จับกุม ได้ สัตว์ คน ร้าย ทั้ง ๓ คน ค่อม นายช้อย  
 นายโทน ผู้ใหญ่ บ้าน กับ บุตร ทั้ง ยัง  
 นายอดน กำนัน เจ้าตำบล นายอดน ก่า  
 นิ่ง จึง ส่ง สัตว์ ผู้ร้าย ทั้ง ๓ คน พร้อม สัตว์ พด  
 ของ กัดลง ไป ยัง อำเภอมณฑล ภารการ  
 อำเภอลำปาง เห็น ค่อม มี มุด กิ่ง ส่ง สัตว์ จ่าเคย  
 ไป ยัง จึง หวัด เพื่อ จัดการ พ้อง ร้อง ค้อม  
 ระเบียบ แต่ เรือง นกกับ ค้อม กั้น กับ  
 เรือง ที่ กัดแล้ว จึง กั้น เพราะ เมต  
 ค่อม จ่าเคย ทั้ง ๓ นิ่ง ไป ยัง จึง หวัด แล้ว พะ

ยาสมุทรที่คิดการก็ช ได้ ให้จ่าเคย มี ประทิน  
 ไปและเรืองก็หายเจียมไปจนบัดนี้ มี  
 ได้ปรากฏว่าได้ถึงให้ชฎีการ พด  
 ร้องจ่าเคยอย่างไร เรือง นก จึง เรา  
 อดทานี่ จ่าเจ้าเมือง หลดให้ และเรือง  
 ที่เอเอ โย กาศอน นรือง เรือง แต่ ท่านเจ้า  
 พระยา ยมราช เสนาบดี กระทรวง มหาดไทย  
 ขอให้จัดการได้ช้อมดูว่าจริงเท็จอย่างไร  
 กัดได้ช้อมดูความจริง ท่าน เจ้าพระยา  
 ยมราช จะเจียงพระยาสมุทรที่คิดการก็ช ได้  
 ใน ราชการ อิก หรือไม่? แต่เรา เห็นว่า  
 จ่า ราชการ เช่นนี้ไม่ควร ให้ มี เสีย เจิน เต็ม  
 ของ รัฐบาล เบตา ๆ และเจิน ที่ รัฐบาล  
 เขาไป แจกให้ พระยา สำนักรดึก กัดตัว ราชชฎี  
 ค้อมค้อม นน เขา มา จากไหน? เจิน ของ  
 ราชชฎีที่อยู่ที่ เป็นราชชฎี ใหม่? การที่  
 กระทรวง มหาดไทยส่งให้ พระยา สมุทร กัดตัว  
 ราชชฎี ไปเป็นเจ้าเมืองนพเพชเรชฎี? เพื่อ  
 ให้ดูแต่กษัตริย์ ของราชชฎี ในจังหวัดนพเพช  
 ุต่างตา ของ กระทรวง มหาดไทยได้ใหม่?



กรรมกร

ถ้าพระราชาผู้ปกครองประเทศเกิดเหตุใด  
 เช่นนั้นจริงก็แก้ไม่ได้ คิดถึงพระบรมมหาราช  
 ราชกุมารีของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวที่ทรง  
 ไปรถกลับลาฯ จึงกล่าวแก่พระองค์ให้พร้อม  
 อดิเรก ออกใจคงยอมยกได้ก็ขอเดสด  
 ไม่เหมือนสัตว์ประหลาดจะทำอะไร? มี  
 ยิงกันไหมหรือ? นิมิตต์จะไปที่การจับ  
 ใจผู้ร้ายมากได้เองแต่จับมาทำไมไม่เอา  
 ใจได้เอ๋ยโทษ ท่านเจ้าพระยาฯ จะไปรถ  
 ว่าอะไร? เราหวังว่าท่านเจ้าพระยาฯ  
 ได้สอนได้ความจึงต้องไม่เอาคนทุจริตไว้  
 ไว้ในราชการเพราะพวกเราได้ทราบกันอยู่  
 ทั่วแจ้งว่าท่านกำลังจะรวบรวมให้ราชการ  
 ของกระทรวงมหาดไทยจึงไปสู่ความเจริญ  
 และท่านมีความประสงค์นักท่านคงใจจะกำ  
 ใจใจผู้ร้ายให้รวบรวม แต่เมื่อพระยา  
 ราชกุมารีกับราชบริพารข้าราชการผู้มีความประ  
 สงค์ของท่านเช่นนี้ ดูทีไรท่านจะจัด  
 การอย่างไร? หรือจะมีทางยกเงินกัน  
 ด้วยข้อไหน? พระอุทัยและพระเกษม

ราชไม่ปรากฏว่ามีผิดในราชการอย่างไร  
 เป็นแต่ท่านเห็นว่าจะทำให้ราชการของท่าน  
 ผู้เป็นเจ้าดำเนินสืบไม่ได้เท่านั้น  
 ยังจัดการขอพระบรมราชานุญาตให้พัก  
 ราชการเสียได้? เสร็จในอีกสามวัน  
 ยอมรับราชได้จัดการไปอย่างไร? ไม่โปรด  
 แจ้งให้ทรงตั้งพระบรมราชานุญาตได้จะ  
 เป็นพระเดชพระคุณอย่างไร และจะ  
 เป็นการแต่งกายกับยศอันยิ่งใหญ่สำหรับ  
 ให้ทูลราชกุมารีเห็นยศพระมหาราชใน  
 รัชกาลได้จัดการทำไปแต่อย่างไรจะเปนการ  
 เสมอภาคหรือไม่? เราจะคอยฟัง  
 แต่แรกก็หวังว่าท่านเจ้าพระยาฯ คง  
 เอาใจใส่ในเรื่องนี้ ท่านคงไม่ยอมให้  
 เสียเกียรติอันดีของท่านได้ทำไปแต่หรือว่า  
 หวังว่าต่อไปเจ้าเมืองเทศให้หรือว่า  
 ราชการเทศให้ ในกระทรวงมหาดไทยคง  
 จะไม่มีอีกได้

กรรมกร

กถอนพาไป  
 พอดีพอรูปงาม ช่างสวยงามเกรง  
 กัดทวงหมด เสด็จเยี่ยมชวยด้วยตา  
 ยศจะคิดครหาหรือพอรูปงาม ทั้ง  
 ประเทษเขตรุทระฉอนทิวเขาตาหิว  
 วิจารณ์แล้วซาสาม มีแต่ทำซาไทยให้  
 เจื่อมทวามพอรูปงามไม่หนักตอชย  
 บันเคยบันพิติม ถึงมีเทศไม่มีเศ  
 อาพทหนัก ไม่ถึงทวยเฉยคนทวตักษณ  
 ดูเหมือนจักแกลงให้ชาติไทยทวาม การ  
 ประหารสถานชีวิตคนคิดครหา ทวยศคือ  
 พระบันบดินทวี่สาม ย่อมเป็นกิริยาสง่า  
 งาม เหมือนดังความจึงให้ไทยชย

หนักไม่ทน สะกดการสันหาต้องไม่  
 เพชรคือเขยอองใจ ชิบหนีพันไรไรเเด  
 ๑ ๑ ๑ ๑ ๑ ๑  
 ดำเขยดำถึ จากัดค่อนายไม่หน่วย  
 แห่ง เทาเหยยเบ้งนามันโดย  
 แสง เหมอนแสงทำเด้นให้เห็นใจ ความ  
 วิกของเขยยังเขยมาก เอาไปฝากชวย  
 คนคดกเป็นได้ เห็นแต่จากัดค่อนายเอย  
 ชาติไทยดีเอยไม่หนักเอย  
 ๑ ๑ ๑ ๑ ๑ ๑  
 กัดเอยกถถถถถ เมืองโตแคบหนักไม่  
 ชยชอย ความชยของเราเขาเอม  
 จองจิตติรายไม่วายอัน ความผิดผิดหนึ่ง  
 พียงบึงอาก รวมนัดดีเอยเดจาสา  
 สดรวก คกรหรือคิดตั้งหาญผิงญกัน  
 ต้องผอนผนหนีภัยจากไทยชย

๑ ๑ ๑ ๑ ๑ ๑  
 รตชยรัตนต เด็ดจนผจกรเวอนก  
 หนา กอบงนเงยทองทองชยมา เมื่อ  
 คราวจะมกชยชยไว้ แด้นเงยหดป

วันที่ ๓ มีนาคม พระพุทธศักราช ๒๔๖๕  
 คำนำ บรรณาธิการ หนังสือพิมพ์ กรรมกร  
 ข้าพเจ้าได้อ่านหนังสือพิมพ์ ของ  
 ท่าน นับเป็นอันดีแล้ว ๒๕ กุมภาพันธ์



พ.ศ. ๒๕๖๕ เดิมจะเขียนว่า "นามานคาม" นั้น มีนามข้าพเจ้าอยู่ด้วยหลายแห่ง จึงทำให้ข้าพเจ้ามีความประสงค์จะสนทนากับบุคคลที่ใช้ นามปกเกล้าว่า "เดอตรง" ด้วยปกเกล้า ข้าพเจ้าจะไปพบกับสมณชนที่ทำการหนังสือพิมพ์ของท่านในวัน ที่ ๖ เดือน น.เว.ศ.ท. ขอทราบได้แจ้งให้เขาพบกับข้าพเจ้าตามกำหนดได้

ข้าพเจ้าเชื่ออีกเขาเป็นคน มีจรรยาดีนามว่า "เดอตรง" แต่ก็ไม่ปฏิเสธ แต่ถึงเขาจะไม่ยอมมา ข้าพเจ้าก็ขอเข้าใจว่าเขาเป็นคนซื่อสัตย์ที่เรียกว่า "หมาดอบกั๊ด" เท่านั้น

ไอการนี้ ขอแจ้งความแก่ท่าน น.ท. พระแสงสีทศกักร — ร.ม

ด้านกิจการหนังสือพิมพ์ วันที่ ๑๔ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๖๕

คำนับนาอาไท พระแสงสีทศกักร ปลัดกรม กรมยุทธโยธาทหารเรือ

ตามหนังสือของท่าน ลงวันที่ ๓ เดือน

ใจความว่าท่านต้องการสนทนากับ เดอตรงด้วยปกเกล้า แต่ข้าพเจ้าบอกกับ เดอตรงให้พบกับท่านที่สำนักงานของข้าพเจ้าในวันที่ ๖ เดือน น.น. ข้าพเจ้าขอตอบว่าเสียใจที่จะปฏิบัติตามที่ท่านร้องขอของท่านไม่ได้ โดยข้าพเจ้าไม่แน่ใจว่าท่านผู้ยศถึงนายนาอาไท มบรรดา คักดี จนถึงคุณพระจะถึงกับไม่รู้สึกกตภาของหนังสือพิมพ์ ท่านเคอ ทวามบางใหม่? ว่าหนังสือพิมพ์ฉบับใหม่ ถึงกับจะเดอความบรรณาธิการ บอกคือคนส่งข่าวเขียนข่าว ท่านเองก็ไปรับข่าวสักการเคยระบับบราชการลับๆ ทำไม่จึงไม่น่าบ้าง หรือท่านเคยเขียนข่าวลับส่งให้แก่คณะหนังสือพิมพ์ และยังขอคัดกล่าวจากก้าวร้าวสามทหาเจตกรรมเหมือน กับข่าวบางแพอีก ดูไม่เป็นการสมเกียรติยศของท่านที่เขียนขุนนางเลย อนึ่ง การที่ท่านกล้าเข้าไปเล่นกับหนังสือพิมพ์ และใช้จากเดอตรงมาเช่นนี้ เขาชอบอกให้ทราบไว้ว่าไม่ของท่านนี้ถึงเกียรติยศของ

ท่านนั้นมากกว่าใด ท่านจะต้องเสียใจ คร ๑ นั้น ถิ่นดีของ ท่านเป็นคนเดอตรงเหมือนกับจากของท่านที่กล่าวแล้ว ก็ไม่แน่ใจ เพราะท่านยอมเจตเกียรติยศไปฝากคนเดิม ตามที่ได้เขียนท่านว่า เขาว่า "หมาดอบกั๊ด" เขาเป็นคนเหมือนกันเขา ก็คำตอบท่านว่า "หมาดอบกั๊ด" ได้ดูกัน ตัวอย่างมาๆ เช่นข้าพเจ้า ออกพบท่านแต่ท่านไม่มาให้ข้าพเจ้าพบท่าน มีสติดี ซื่อความเป็น "หมาดอบกั๊ด" ด้วย หรือ เรืองน่านไม่ได้เรียน ท่านผู้ใหญ่เห็นอกเห็นใจก่อน ออก หรือจึงได้ทำอุระมะระเงงเช่นนี้ ท่านเห็นจะยังไม่รู้สึกอายจนแห่งหนังสือพิมพ์ ข้าพเจ้าขอบอกว่าเป็นแต่พูดกันดี ๆ ก็พออยู่แล้ว นี้ยังดี สงเกตหมายไปต่างพวก คณะหนังสือพิมพ์เข้าอีก ไม่รู้ หรือพลาดทำดังไป จะก็ยังกล่าวเขา หยิบถูกกับถนนเสีย อีกเห็นไหม? หรือท่านกล้าไม่แน่ใจโดยท่านนึกจำการที่เล่นเป็นทหาเจตกรรมดีหรือไม่ ขอมา สดเสียในภายหลังได้อีก ก็ คมได้

แต่ขอให้รู้ตัวไว้เถิดว่า การที่ข้าพเจ้าพูดมานั้น ข้าพเจ้ายังเห็นแก่หน้าท่านอีก หาก มีถนนต้องถูกยิงไทยยังกว่านั้น แต่การที่ท่านไปคุยโอ้อวดต่อกันในสำนักงานของเรา ท่านน่าจะรู้ให้หนังสือพิมพ์เกรงขยาด หรือว่า เป็นโดยกินบุญอันทองจะไม่ขอขงแจ้งแก่ใคร การขงข้าพเจ้าก็ยินดีในเมื่อข้าพเจ้าเขียนข่าวผิดถูกอย่างไร แต่ข้าพเจ้าขอขอบใจในการที่ท่านมีวอนว่า ถ้าจะต้องการทราบเรื่อง ของกระทรวง ทหารเรือ ท่านจะบอกให้ โดยพูดต่อตรงยังไม่รู้ดี แต่ข้าพเจ้าก็ยินดีในการที่ท่านส่งจดหมายไปทำเสียก่อน การดำเนินการจะเป็นคดีอะไรก็ตาม ท่านรู้ อยู่แล้วไม่ใช่หรือว่าเรื่องอะไร ทั้งหมัดต้องเป็นหน้าที่ของบรรณาธิการ ท่านควรรู้สึกความผิดอันชั่วร้ายที่ท่านได้ทำแล้วนั้น ต่อไปอย่าได้เออต่อกันอีก ข้าพเจ้า ขอเตือนใน ถานที่ ยังมี ความนับถือท่าน ไอการนี้ ขอท่านจงได้รับ ความนับถือของข้าพเจ้าด้วย

เด.ส. มา กั กรรมกร







กรรมกร

อนทุจริต ให้กรรมกร มีอัมภกให้ไว้ไป เรา  
เชื้อว่าบ้านเมืองของเรา ถอดพ้นจากความ  
กลัวได้ชั่ กับอันหนึ่ง พระบาทสมเด็จพระเจ้า  
อยู่หัวผู้ทรงเป็น ประมุข ของ เราชาวไทย  
พระองค์ทรงไว้ ซึ่ง ยุติธรรม อำนวย บำ  
เหนือน จรดกดิ้งมีโย เราจึงภูมิใจ ใน พระ  
บารมี แต่เมื่อเหล่า บุจริตอัน กิตติม ขอม  
จะเด่น ถักตอมเข้า อำนวย บำ เหนือ กับเรากลได้  
ใน เมื่อไม่รัก เกี่ยวตียศชั่ เสีย ชั่ อัน ปราบถู

หรือ สะระคความ ชั่ ใน ฉากใน ยุคหญิงสาว  
คำ พาทษณุกมายังได้หมด ขอมถอดเถยกร  
ยศ มาเถยกัน เรา พอกเถยกรรวมกร จะ เสน  
ท่า โห้ เรา กัไม่ ห่อน บันนุ่ ทุกอัน เขาคอย  
เตรียมไว้  
ถ้าหวั้กับ เจ้าคุณไพเราะทว่า ท่าน เป็น คน  
ซนดีไรกรจะได่ ซักถูคซึ้งเพียงโ้น แต่เดยอน  
เป็นอย่างไรเรา คยมีมา เมือครวคอบสั่งสมท  
อยุ่ ใน ฉากถอดทพิกรีนทว่า เราเคยเห็นอิท

๑๐๖

ยงศรัยใจ คอของท่าว่า ท่าน ดีเพียงไร ฑง  
แต่ครั้ง นัน ใน กิจ ของ ท่าน บรรจบ  
ทุกอัน ก็ โทกานับรู้หตาพระรัตน เตย เพือ  
ภิกษุทุก วัน เรา เองกวรณนภคยชบดิน  
ยัง นึกถึง บุญ ถึงคุณ ของ ที่ น อยุ่ เสมอทุก  
วัน  
แต่ถ้าหวั้กับเจ้าคุณอินชั่ทรนทรนตภอนทวน  
เป็นอย่างไว้ กพอรู้ เต็มบ้าง เพราระ เรา  
เอง ก็ เคย ถ้าง ขวาง ใน ทาง จึงหวัค รวชบร  
แต่เจ้าคุณอินชั่ วรณนภคยชบดิน ไหม  
รู้แต่ว่าท่านมีบรรดาศักดิ์กตเป็นพระผู้ยชชพระ  
เรารู้จักเคยกับคุณ ตกถัด คาอากับ ตักคน  
หนึ่ง หนาคือ เนิ ชุนอินชั่ช้าน บัน ทาเจ้าวั  
จึงหวัค รวชบรู้ ก็ เป็น ที่ คุณ เคย มา เจ้าคุณ  
อินชั่ สุนทร แต่ถ่อน ก็ ไม่ ไช้ คน ที่ โห้น ว่าช  
บุรี ไช้ ไหม ? เจ้าคุณอินชั่ (พทา เตยกับัน)  
๑ ๑ ๑ ๑ ๑ ๑

๑๐๗

๑๑๑  
๑๑๒  
๑๑๓  
๑๑๔  
๑๑๕  
๑๑๖  
๑๑๗  
๑๑๘  
๑๑๙  
๑๒๐  
๑๒๑  
๑๒๒  
๑๒๓  
๑๒๔  
๑๒๕  
๑๒๖  
๑๒๗  
๑๒๘  
๑๒๙  
๑๓๐  
๑๓๑  
๑๓๒  
๑๓๓  
๑๓๔  
๑๓๕  
๑๓๖  
๑๓๗  
๑๓๘  
๑๓๙  
๑๔๐  
๑๔๑  
๑๔๒  
๑๔๓  
๑๔๔  
๑๔๕  
๑๔๖  
๑๔๗  
๑๔๘  
๑๔๙  
๑๕๐  
๑๕๑  
๑๕๒  
๑๕๓  
๑๕๔  
๑๕๕  
๑๕๖  
๑๕๗  
๑๕๘  
๑๕๙  
๑๖๐  
๑๖๑  
๑๖๒  
๑๖๓  
๑๖๔  
๑๖๕  
๑๖๖  
๑๖๗  
๑๖๘  
๑๖๙  
๑๗๐  
๑๗๑  
๑๗๒  
๑๗๓  
๑๗๔  
๑๗๕  
๑๗๖  
๑๗๗  
๑๗๘  
๑๗๙  
๑๘๐  
๑๘๑  
๑๘๒  
๑๘๓  
๑๘๔  
๑๘๕  
๑๘๖  
๑๘๗  
๑๘๘  
๑๘๙  
๑๙๐  
๑๙๑  
๑๙๒  
๑๙๓  
๑๙๔  
๑๙๕  
๑๙๖  
๑๙๗  
๑๙๘  
๑๙๙  
๒๐๐

๑๑๑  
๑๑๒  
๑๑๓  
๑๑๔  
๑๑๕  
๑๑๖  
๑๑๗  
๑๑๘  
๑๑๙  
๑๒๐  
๑๒๑  
๑๒๒  
๑๒๓  
๑๒๔  
๑๒๕  
๑๒๖  
๑๒๗  
๑๒๘  
๑๒๙  
๑๓๐  
๑๓๑  
๑๓๒  
๑๓๓  
๑๓๔  
๑๓๕  
๑๓๖  
๑๓๗  
๑๓๘  
๑๓๙  
๑๔๐  
๑๔๑  
๑๔๒  
๑๔๓  
๑๔๔  
๑๔๕  
๑๔๖  
๑๔๗  
๑๔๘  
๑๔๙  
๑๕๐  
๑๕๑  
๑๕๒  
๑๕๓  
๑๕๔  
๑๕๕  
๑๕๖  
๑๕๗  
๑๕๘  
๑๕๙  
๑๖๐  
๑๖๑  
๑๖๒  
๑๖๓  
๑๖๔  
๑๖๕  
๑๖๖  
๑๖๗  
๑๖๘  
๑๖๙  
๑๗๐  
๑๗๑  
๑๗๒  
๑๗๓  
๑๗๔  
๑๗๕  
๑๗๖  
๑๗๗  
๑๗๘  
๑๗๙  
๑๘๐  
๑๘๑  
๑๘๒  
๑๘๓  
๑๘๔  
๑๘๕  
๑๘๖  
๑๘๗  
๑๘๘  
๑๘๙  
๑๙๐  
๑๙๑  
๑๙๒  
๑๙๓  
๑๙๔  
๑๙๕  
๑๙๖  
๑๙๗  
๑๙๘  
๑๙๙  
๒๐๐

กรรมกร

เดิม นิยามย์ แต่ จึงได้ พระราชทาน เป็ต้น  
ใหม่ว่า พงบุญ)  
เมื่อบริษัท นใด ฑง ชน แต่ประกษนหม  
นาย สำร์ เป็น เจ้าของ ชั่ ฌน ผู้ จตุกรน  
ชุน ฌน ซึ่งชั่ได้ เคะ ฌนย่อยเอกชุนนภาคา  
เป็น สันท์ บัญชี แห่งมีมูรภาคา เป็น  
เอษนคั ดั้ หนึ่ง คอ มา เจ้าหนั ฌน ทำ  
งาน ใน บริษัท ทำกร เฟเดย ต่าง ๆ เป็นต้น  
ว่า ชุนนภาคา ทำ บัญชี ฌน บ้าง ฌน มั่งดี  
หนึ่ง เข้า มา ชั่ กับ บริษัท พ้องกร บ้าง แต่  
อะไร คออะไรต่าง ๆ คนทำงาน ใน บริษัท  
เป็น สันท์ ให้ บริษัทพ้องกร กกับบริษัท  
สยามนิยามย์ได้ถูก ฌน โดย เระกร ต่าง ๆ  
ฌนชุนนดัชฉา คอชดอชคจากนตสญุจตุกร  
ไป ครก หนึ่ง เื่อ เป็น เช่น น บริษัท ก  
ฌนชุนนตชุนนชอนนโใจ ฌน นาย สฎกร  
อสูคั ฌน บ่อยอยู่ กอชคกับตมเกะ ฌน ฌน  
ไต้กรบ จากชงาน ของชนชดนแต่พอชคชริค  
ชนคิตา ฌน เจ้า บอชชบ ฌน  
ฌน บดิน ฌนชุนน ของ บริษัท ก ฌน ฌน  
เคมท ฌน คชไปก็โอ เกร ฌน ฌน จะ



เด็กก็ขายหมา เรืองนึ่งเสียงกว่าเรื่อง  
กตัญไม่เข้าค่ายไม่ออก  
เมื่อเรามารับฟังดังเหตุนี้ให้ นึกถึง  
ที่สุดที่ชะตาของบริษัทยุทธศาสตร์จะไม่  
เช่นนี้ เช่นนี้ ๆ ที่ตั้งมาแล้วก็ตั้งไป  
หลายสิบรายแล้ว คามที่ ต้ม มาพอ  
จะสังเกตได้ ก็คือคนงานไม่ ขอด้วยต่อกัน  
อย่าง ๑ ไม่รู้จักมีขยติประการ ๑

เหตุนี้เราขอ อธิษฐาน ต่อพระรัตน  
ตรัยว่า ขอบันดาลให้ พอกเราชาวไทย  
ทำอะไร ก็ให้กัน จึง ๆ เกิด แม่บริษัท  
ดงาม มีรามันนี้ ก็ดูจน ขอให้เร่งสมัคร  
เขมรรอบคอบต่อกรจงบายมิกลัด จิตกร  
ให้ ยืนยงคงทนอยู่ด้วยอาการอันดี อยาได้  
ถึงคราวอุปบวงเสียงในแว่นนถย จะได้เซ็ด  
หน้าชูตาบริษัทไทยเราต่อไป และขอ  
เราได้ เห็น นวยพงค์รังคกร เจ้าของโรงพิมพ์  
ออกขี้นให้ น. ส่วนใหญ่ ก็ขอไว้ด้วย  
เคน อยู่ เต็มอ คงจะพยายามเพนียด  
วังบริษัทสยาม นีรามาใช้เงินได้ และเรา

หัวข้องานเจ้าพระยามากสมพระจะเหตุใด  
แต่ ดู เพื่อไม่ให้ ขยายหนักบริษัทพดุมกร  
เขา เพราะท่านก็ เบน เสนอ ขอด้วย  
ข้าอาจะมี ทพพ ยัมย คง หลงยลิต ดัน

ได้ก็ไปจุใจ วิถีนี้มา

ดูจิว อดไม่ อ่ามากศย ราชเสถียรบางคน  
ชอบประภคอบการ หากศษเยย เช่น  
กำขย วับริษัด คง บอน เบน  
เจ้ามือการ พนิน เป็น คน นัน จึง  
หรือ?

หนูชานา จิ้งซี! เพราะท่าน คิด ดู คิด ดู  
แก้แต่จิวว่า ทาง ราชการไม่ เลียง  
หรือถึงกับคิดดูก็คิดตรง กยยอม  
ขอแต่ให้ ได้เงิน พอ ๆ ก็แก้กัน  
จึง ได้กล่าวกับบริษัท ก็ บอขย ๆ  
และบงคนเขาใจจะไม่ใครว  
ทำ ไม่ผิดกร พนิน จึง เข้าถึง ดู

ดูจิว พอดอ่ามคย ราชเสถียรมากนิก  
จน กรพช กิมหลย ขายคย?

หนูชานา เป็น เพราะการ พนิน เห็นว่าท่าน  
หา ได้ขย จึง ขอ แง่ ดอน เถลย  
เอาบวง

ดูจิว เขาว่า ราชการใน พระราช  
สำนักโดยมากมัก ชอบ แง่ กย  
ติด จริต ก็ วิชา และจาก ให้ คดขย  
สัตว์ นน จรง หรือ? ถ้าจรง เพื่อ  
ประสงคอะไร?

หนูชานา จิ้งซี! เพราะเจ้าคุณ อธิษ  
ท่าน ชอบ แง่

ดูจิว เขาว่า ขนนาง ที่ ไม่ ชื่อ ตรง ต่อ  
ราชการ นัน มีก็ไม่ มี กวาม ศุข  
ในใจ แต่ด่อนกับ หน้า เบิก บาน  
ดี เพราะ อานาเงิน มัน ทำให้  
จรง หรือ?

หนูชานา จิ้งซี! ที่ ไม่ มี กวาม ศุข ในใจ  
ก็ เพราะกลัดเขาจะจับ การ จริต  
ได้ ด่อน อ่านาง เงิน ที่ มัน จะ วัระ  
สงค ได้ ง่าย อยงโต ก็ ใช้ ได้  
อย่าง พุ่ม เพอย จึง กรทำ ให้

ดูจิว หน้า คา เบิก บาน ดี  
เขาว่า ราชการ โดย มาก มัก  
ชอบ พุด กตว กน ว่า คัด บาด  
แข็ง คา ใน การ ถอ นว พระพพน  
ดังคยไม่ คัด คัด ดัง จรง จึง กร  
ทำให้ พอก เหล่า รย จริต ก็ คม  
ชอบ ประภคอบ แคน อื่น ไม่ คกร  
นัน จรง หรือ?

หนูชานา จิ้งซี! ถ้าไม่ จรง ทำ ไม่ บร  
กย ให้ อย พอก เหล่า รย จริต  
คิดดูก็ คิดตรง เดย ให้ หมค หรือ  
สัง ทว ฤตย ซื่อ คม มัน ให้ ดัน  
ดังไป

แปลภาษาไทย

พระราชบัญญัติ

บองกันดูหรือหอบเห็นจากนั้นที่ เหวอคำขย  
มีพระบรมราชโองการใน พระบาท สม  
เด็จพระรรมกษัตริย์ สิบทร มหาจักรี ภา



พระมกุฏเกล้าเจ้าอยู่หัว ครั้นตั้งแต่ออกด้าว  
 งาม การเดินเรือ ครั้งชายใน ประเทศสยาม  
 ได้ เจริญ มาจน และกำลัง เจริญ โดยรวดเร็ว  
 ชัด จึงได้ มีกฎหมาย มาให้ บัญญัติ ไว้เพื่อ  
 บังคับ คน ลูกเรือ หอแห่ง จากเรือหลายเรือ  
 ไม่อยู่ ในเรือเกิน เวลาอันสมควร จึงทรง  
 พระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตรา พระราชบัญญัติ  
 ขึ้น ครั้น ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ ให้เรียก พระราชบัญญัติ  
 ว่า พระราชบัญญัติ บังคับคน ลูกเรือหอแห่ง  
 จาก เรือ ลูกเรือ หอแห่ง หรือใน เรือเกิน  
 เวลาอันสมควร

มาตรา ๒ ให้เริ่มใช้ พระราชบัญญัติ  
 นี้ ตั้งแต่ วันที่ ๑ มกราคม พุทธศักราช ๒๔๖๕  
 เป็นต้นไป

มาตรา ๓ คำว่า ลูกเรือ ในพระราช  
 บัญญัตินี้ ให้พึงเข้าใจว่า บุคคลที่รับ  
 จ้าง ทำกิจการ ในเรือเกิน หก เดือน  
 ว่าใน นก ใดๆ ได้ เจริญ เรียบแต่ ผู้ที่เป็น นายเรือ  
 หรือ เป็น นายเรือ

มาตรา ๔ ลูกเรือมีหน้าที่ต้อง ทำกิจการ

อยู่ใน เรือ ใน นก ซึ่ง คน รับจ้าง ทำ  
 กิจ จะหมดสิ้น เวลา ด้วยงานจ้าง  
 มาตรา ๕ เมื่อ ลูกเรือคนใด (ก) จะ  
 เอย หรือเมื่อหมดประจำเรือของตน หรือ  
 ไม่พอใจ ใน เรือ ท่านใด โดยไม่มี เหตุอันสมควร  
 ควร กัก หรือ (ข) ไม่จาก เรือ ของ คน  
 หรือจาก เรือ โดยมิได้ รับ อนุญาต หรือ  
 หอมหนี จาก เรือ นอกควม ถ้า หนัก ด้วยงาน  
 จ้าง กัก ผู้หนี จะต้อง ถูกจับ และ ส่งคืน  
 ไปยัง เรือ ท่านใด หรือ มอบหมาย ให้ทำ  
 นายเรือ หรือ นายเรือรองเรือท่านใด

มาตรา ๖ ให้เป็น หน้าที่ ของ ตำรวจ  
 ธรรมดา หรือ ตำรวจภูธร ประจำ  
 เคาน์ตี ที่จะรับ หรือ ออกหมายสั่งให้ จับ ลูก  
 เรือ ตาม เหตุซึ่ง กัก หนักไว้ใน มาตรา ก่อน  
 นั้น เมื่อ นายเรือ หรือ นายเรือรอง ของ เรือ  
 ถ้าที่เกี่ยวข้องได้ ทำความร้องเรียนต่อกรม  
 และใน คำร้อง นั้น จะต้องมี ใบบอก ความรับ  
 ผู้สอบสวน นายเรือ นายเรือรอง ผู้หนี ว่าถูก  
 หรือผู้หนี ว่าเป็น ผู้ทำงาน การประจำเรือ  
 เรืองชน แต่ได้กระทำ ความผิดข้อหาที่อย่าง

โดยวาง หนึ่ง ครึ่ง ที่ ได้ ตัด ขึ้น ได้ ใน มาตรา  
 ๕ ถ้า และถ้า ราชการ หน่วยงาน หรือ ตำรวจภูธร  
 เป็น ผู้จับ ก็ให้ ปล่อย มาของ ผู้จับ ทั้งคน จ้าง  
 ลูกเรือ ผู้ต้อง จับ ไปยัง เรือ หรือส่ง  
 คืน ให้ แก่ นายเรือ หรือ นายเรือรอง เรือ ที่  
 เกยตื้น ของ นั้น แต่ อย่างไร ก็ดี ถ้า หาก  
 บังคับ กฎ ภาย หลัง ว่า กฎ ของ นาย  
 เรือ หรือ นายเรือ นั้น ไม่ให้ มีผล แห่งความ  
 จริง หรือ แห่ง กฎหมาย เดิม ตำรวจ  
 ธรรมดา หรือ ตำรวจภูธร ที่ ได้ กระ  
 ทำความ จับกุม นั้น ไม่ ต้อง รับ มีผล อย่างใด  
 ต่อ ลูกเรือ ผู้ต้อง จับ

มาตรา ๗ เมื่อ เจ้า นก เห็น ว่า รัฐบาล  
 ของ ประเทศใด ส่งเรือ หรือ เรือ ร้อย เหลือ  
 ใน การ คิด ความ แต่ จับกุม ลูกเรือ ซึ่ง  
 หอมหนี หรือ ไป เรือ โดยไม่ ได้ รับ อนุญาต  
 จาก เรือ คำ ขยาย ยาม ใน ประเทศ นั้น ก็  
 ให้ เจ้า นก นั้น บอกรู้ กล่าว เป็นลายลักษณ์  
 อักษร ว่า ข้อ ความ ทั้งหลาย ในพระราช  
 บัญญัตินี้ ให้ ใช้ ใน เมื่อ ลูกเรือ หอม

พัน หรือไป เรือ โดย ไม่ ได้ รับ อนุญาต จาก  
 เรือ ของ ประเทศ ที่ ส่ง เรือ นั้น  
 ( ย่อย่อ )

ต้นทฎากับพิชชัญ

เราเอง ไม่ มีความ ประสงค์ จะ ได้ หมาย  
 เก่ง ว่า จะทำ ให้ ผู้อื่น หนึ่งชื่อ ของ เรา  
 ไป เรา ว่า เรา กรมกร ไม่มี เรือ ไหว  
 จะ พูด ลง ทา เรือ หรือ ๒ กับ เรือ หนึ่งชื่อ  
 พิมพ์ ด้วย กัน เดียว ความ จึง พิชชัญ  
 และ คง ประเด็น เดียว เรือ กรมกร ทหารเรือ  
 มา พูด กับ เรา หอราย คราว เดียว แต่ เรา  
 ความ จะ คง คง คง เอย เอย เพราะ เรา  
 เห็น เดียว ว่า พิชชัญ ไม่มี เรือ ไหว จะ พูด ลง  
 แต่ เรือ ไหว ไหว ไหว ไหว ไหว ไหว ไหว ไหว ไหว ไหว ไหว ไหว

หลวง รื่นพรฯ กรมหลวง รื่นพรฯ และ  
 เรือ พิชชัญ บุค นั้น เป็น เรือ ที่ เรือ รุ่ง ได้  
 พูด ลง ใน เรือ นั้น เดียว และ ใน เรือ ชื่อ พิชช  
 ของ เรา แบบ ทั้ง นั้น มี ได้ เป็น เรือ  
 ที่ ตก ขึ้น ใน เรือ ของ พิชชัญ เอย



พิชชอุไม่มีเรื่องจะบรรจุในภาคกระดาษก็  
 หมดมาขอเอาเรื่องกระทรวงที่กระทรวงโดย  
 เห็นว่าเงินของง้อยเพราะเอาตัวปากของ  
 เขา มาพูด คอยจ้องมองดูแต่เงที่จะ  
 หนทางพูดเท่านั้น พอเห็นอย่างนั้นก็  
 อกันได้พิชชอุก็รีบเลยเอาเงินออกที่เคียว  
 โดยมีต้องใคร่ครวญว่า นุดเทศเป็นเรื่อง  
 ผิดถูกจริงหรือไม่จริงอย่างไร และแต่งตั้ง  
 ให้นำคนของกระทรวงทหารเรือ ส. พ. ดง  
 นามอักษรย่อ ร.ค. ซึ่งเป็นเครื่องหมายยศนาย  
 ทหารชั้น นายเรือตรี ซึ่งกระทรวงทหารเรือ  
 พิชชอุเคยพิชชอุผู้เจ้านะยังแบบคตาคมีคิด  
 ไม่รู้จัก อพิชชอุของกรมกร แลจะจะมากับ  
 คอยเห็น คอยผู้เจ้าจะต้อง หงุดงไป นอก ซ่อน  
 ให้นำหมอน "กรงเทพวิจิตร" การที่เรา  
 ไม่เอาเบ่ง ๆ นะผู้เจ้าพัชร์ เอะจะว่าเราคง  
 พิชชอุผู้เจ้ากรมของชุมพร ๆ แต่แท้ที่  
 เขาบรรจยไปไหนกัน ทั้งดีของราคาเขาก็  
 คงจักได้ แม้ พิชชอุเองก็แต่ทำไปเพราะ  
 ทำเรื่องอะไรมาพูดไม่ได้ ถ้าไม่รู้จัก ๆ

การบวกร

แต่ได้ให้เขียนไป เจ้าทุกถาณเสด็จในกรม  
 หลวงชุมพรฯ พระองค์ท่านทรงทราบบริบดีย  
 ให้ผู้เจ้าที่ทราบได้อย่างแน่นอน เพราะเสด็จ  
 ในกรมหลวงชุมพร ๆ อย่งไร เสด็จของค  
 ท่านก็ต้องเป็นเสด็จบด เราพูดเท่านี้ ดูเด  
 เจ้าใจหรือยัง แดงขาว ที่ผู้เจ้าพูดอ่า  
 การของกระทรวงทหารเรือ ถ้าเสด็จในกรม  
 หลวงชุมพร ๆ ยง ทรง เบนใหญ่ อย ใน กะ  
 ทรง ทหาร เรือ ตราบใด คอยม เรือของ  
 กระทรวง ทหารเรือ กักทอ ยง ชน ตราบ น  
 ผู้เจ้าอ่านหนังสือของราชการอย่าเอา ถ้าพิ  
 ของ เสด็จในกรมเสด็จชุมพรเป็นอย่างไร  
 และยัง อดคิด อีกว่า ข่างที่ตั้งไม่ นำ กะระ ตาคี  
 ของเจ้า เป็นชาว ที่ให้ มจก กพอกที่ ชาติ ภูมิ  
 วิชาที่ ย ผู้เจ้า นะเห็นจะเป็นที่ นก ภูมิ คต  
 ไปโดยวิถีที่ ก แต่เราขเคยจะ พูดให้ มา  
 ไปกว่านี้ เพราะจะจริง ว่าจะเป็นที่ รักคาน  
 โสค ของผู้เจ้านั้น ผู้เจ้าก็ กง บก ใจ  
 เพราะผู้เจ้านั้น เขาไม่ได้ เติม ไปดี ซัก ก็ ใน  
 ทางเย ให้มีเรื่องที่จะเจกัน แต่ เอา มา เบน  
 อพาค





แจ้ง ความ



แจ้งความ มาให้ ท่านั่งหลาย ทราบด้วยตั้ง แต่ บัด นี้ เป็น ต้นไป      หนังสือ พิมพ์  
 กรรมกร ซึ่ง มี นามข้าพเจ้า เป็น เจ้าของอยู่ ด้วย นั้น      บัด นี้ ข้าพเจ้า มี เหตุเจ้าเป็นที่  
 จะ เป็น เจ้า ของ หนังสือ พิมพ์ ฉบับ นี้ อีก ต่อไปไม่ได้      ข้าพเจ้าจะ เด็ก ต้ม เตี้ยก็มี  
 ความ เสียหาย      ข้าพเจ้า จึงยกกรรมสิทธิ์ หนังสือ พิมพ์ กรรมกร นี้ ให้แก่ นายเฮส.มากี  
 เป็น เจ้า ของ ทำ การ ต่อไป

นาย ศรี

หนังสือ พิมพ์ กรรมกร ตั้ง แต่ บัด นี้ เป็น ต้นไป      ข้าพเจ้า เป็น เจ้า ของ และ รับ ผิด  
 ชอบ แต่ ผู้ เดียว      และ ข้าพเจ้า ได้ ย้ายสำนักงาน มา จาก ที่ เดิม มา ตั้ง ทำ งาน อยู่  
 ที่ ถนนพาดสายข้าง โรงพิมพ์ สยามเดอส์ ซึ่งอยู่ตรงข้ามหน้าสำนักงานใหม่ได้      ถ้าท่านผู้  
 หนึ่งผู้ใด มีความประสงค์จะทำการติดต่อกับหนังสือพิมพ์ กรรมกร      โปรดไปตกลงกับ  
 ข้าพเจ้า หรือ ส่ง จดหมายไป ยัง ข้าพเจ้า ณ สำนักงาน หนังสือ พิมพ์ กรรมกร ถนน  
 พาดสายจังหวัดพระนคร      ห้องเลขที่ ๔๖๗๖.      และ ข้าพเจ้า ยอม เปิดโอกาสให้มหา  
 ชน ทัวไป เขียนเรื่อง และส่ง ความเห็นอัน เป็นสาธารณประโยชน์ ลงใน หน้ากระดาษของ  
 ข้าพเจ้าโดยจะส่งนามจริงหรือไม่ส่งก็ได้      เมื่อข้าพเจ้า พิจารณา เห็น สัมควร แล้วจะ นำ ลง  
 ให้ ตาม ความ ประสงค์      หรือ ผู้ หนึ่งผู้ใด ถูกกดขี่ ด้วยอำนาจ อัน มีชอบธรรมอย่าง  
 ไร      โปรดไป หา ข้าพเจ้า ด้วย ตนเอง

นายเฮส.มากี บรรณาธิการผู้จัด การ และเจ้า ของ

